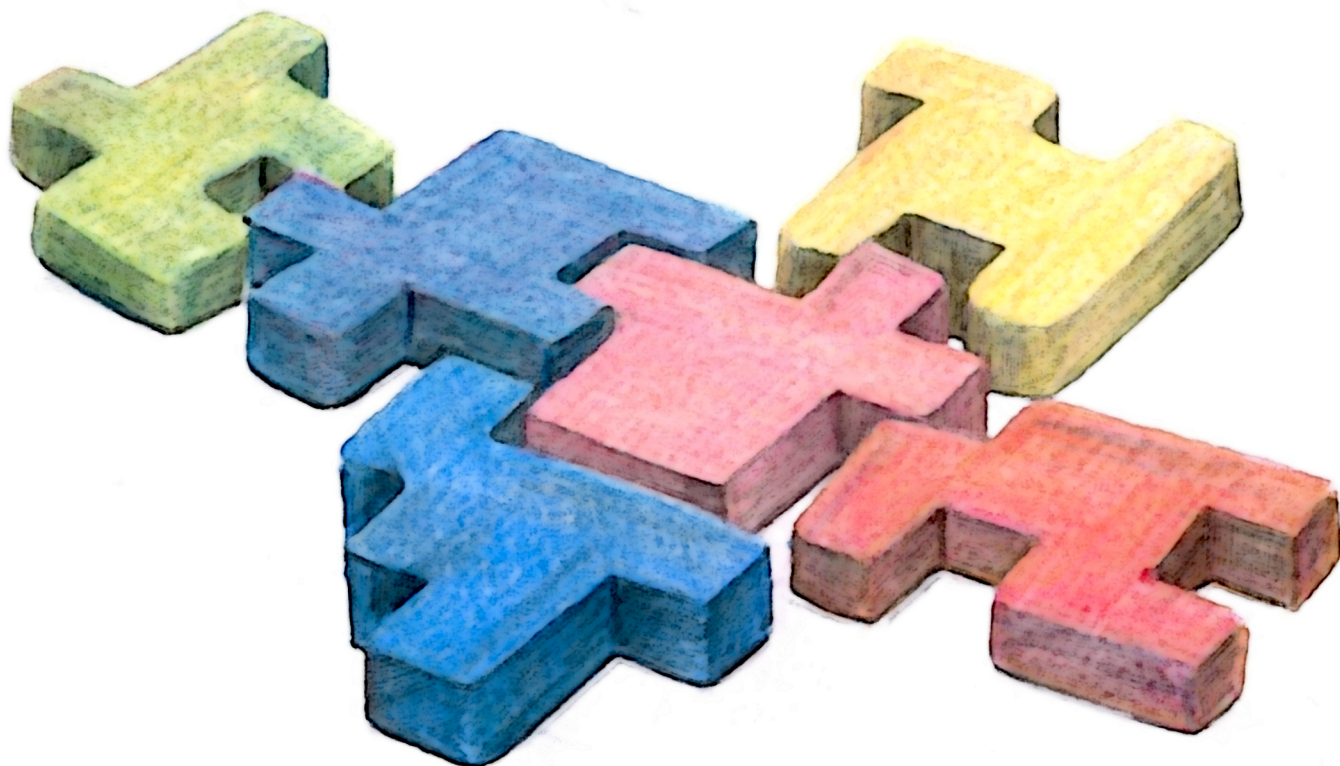

alimara

Revista de Treball Social
Època 5 / número 50 / Juny 2008

Consell de
Mallorca

alimara

Núm 50

Època 5. Juny de 2008

Edita: Institut d'Afers Socials
Consell de Mallorca

Coordinació i redacció:
Servei de planificació i documentació.
General Riera, 67
07010 Palma

Els articles d'aquesta revista expressen únicament l'opinió
dels seus autors.

**La Llei d'Autonomia Personal:
una visió des de la discapacitat intel·lectual**

FEAPS Balears

Fa ja quasi un any i mig que entrà en vigor la Llei d'Autonomia Personal, i tal vegada sigui el moment adient per fer un balanç de la seva aplicació fins a ara.

Les associacions que integren FEAPS Balears representen moltes de les persones que estan essent valorades com a dependents, o ho seran en breu, arran de la seva discapacitat intel·lectual, i gestionen serveis concertats que estan inclosos en el catàleg aprovat per la pròpia Llei d'Autonomia Personal. Per això ens sentim capacitats i legitimats per fer aquesta reflexió i presentar una altra visió del desenvolupament i implantació de la Llei.

En primer lloc, què ha suposat l'entrada en vigor de la Llei d'Autonomia Personal per a les persones que estaven essent ateses i les seves famílies? En principi, la major part d'aquestes persones posa de manifest que no ha notat cap diferència en el seu nivell de qualitat de vida (ni de la persona amb discapacitat, ni dels seus familiars). S'ha de tenir en compte que, per diferents problemes sorgits d'ençà que entrà en vigor la Llei, les persones amb discapacitat han començat a ser valorades fa just uns mesos (no així les persones majors). Però el cert és que els serveis que tenien continuen igual i no n'hi ha de complementar: han estat revalorats, però el PIA no ha implicat més prestacions o millores de les que ja tenien. I, pel que fa al copagament, segueix exactament igual que abans.

Per tant, tret d'algunes excepcions, es podria afirmar que a dia d'avui l'entrada en vigor de la Llei no ha suposat un gran impacte directe en la qualitat de vida de les persones amb discapacitat intel·lectual, si més no pel que fa a les prestacions. Perquè el que sí s'ha pogut apreciar és que des de l'aprovació de la Llei les famílies han pres consciència dels seus drets i del dret de reclamar una plaça per a les persones amb discapacitat, com qualsevol altre dret subjectiu, la qual cosa és positiva i beneficiosa.

De tota manera, s'ha de tenir present que és una Llei de recent creació i que pretén un canvi revolucionari en el sistema d'atenció a les persones dependents, i que tota revolució requereix un procés d'implantació lent, si es vol consolidar i sedimentar. Però, donades les oportunitats que se'ns presenten per millorar la qualitat en l'atenció a les persones amb discapacitat intel·lectual i les seves famílies, no podem deixar de fer una sèrie de propostes que creiem que millorarien el sistema:

- Accelerar el ritme de reconeixement de drets a les persones valorades com a dependents: en els anys 2007 i 2008 només s'han reconegut drets als Grans Dependents i Dependents Severes de nivell II. No obstant això, no necessàriament s'han de reconèixer els drets de les persones amb dependències més lleus en els anys que marca la llei (fins el 2014), sinó que podria fer-se un esforç per part del nostre Govern i que aquest s'avancés al reconeixement de les prestacions a totes les persones que siguin dependents, sigui quin sigui el seu grau i nivell.

- Fer compatible, en el cas de la discapacitat intel·lectual, la prestació econòmica per cures no professionals, amb el servei de centre de dia i aquest amb l'ajuda a domicili, per potenciar la conciliació de la vida laboral i familiar: per moltes famílies de persones amb discapacitat intel·lectual les hores anuals d'escolaritat no suposen més que un percentatge de les hores d'atenció totals (resta de l'horabaixa, vespres, caps de setmana, festes, vacances) durant les quals han de tenir cura i donar suport al seu familiar dependent. L'ajuda a domicili, l'assistent personal, els programes de respir i vacances així com una prestació econòmica suficient per la cura personal, serien les vies d'equiparació amb la resta de famílies de la societat.
- Desenvolupar programes de prevenció i promoció de l'autonomia. En aquest sentit, els programes d'oci i esport, com a vertaders serveis, equiparats en importància i dotació econòmica a altres serveis assistencials, suposarien una gran passa, ja que són fonamentals en l'àmbit de la discapacitat intel·lectual per potenciar l'autonomia i la inclusió social. En l'àmbit de la prevenció, dotar encara de més mitjans i hores d'atenció primerenca com alguna cosa més que estimulació precoç.
- Revisar el barem general, perquè no deixi fora moltes persones amb discapacitat intel·lectual, deixant d'estar tan centrat en l'aspecte físic, per valorar també qüestions relacionades amb altres activitats que ara no es tenen en compte i que són precisament les que més obstaculitzen la plena integració social de les persones amb discapacitat intel·lectual (participació, comunicació, etc.).
- Abordar la prestació de l'assistent personal des d'una perspectiva més àmplia en les seves funcions que les que té ara: configurar-lo com una persona que dóna suport durant algunes hores diàries o setmanals per a la realització d'activitats de participació social, per exemple.

Aquestes són només algunes propostes de millora de la implantació de la Llei, de moltes altres que es podrien dur a terme. Creiem que la nostra Comunitat Autònoma pot i ha de ser capdavantera en la implantació dels serveis socials, més enllà dels estàndards mínims que marca la Llei. Si aconseguim avançar units, administració i societat civil en general, i tercer sector en particular, ho podrem aconseguir.